

Zdaj skočilo bode solnce
tukaj nekam, v travo —
in na tihem kralj zboji se:
„Meni ne na glavo?”

Skril se kralj je pod pečino,
pa je čakal solnce,
a za uro ura plazi
leno se, brez konca.

Spanec kralja je premagal,
ali ko zbudi se,
solnce ni še padlo v travo,
pa že večeri se.

Gleda, gleda kralj deveti:
Kje so one gore!
Niti ptič — a kamo konjič
priti tja ne more.

Vrnil se je kralj deveti
spet v domače kraje.
A kraljica: „Kje je solnce?”
Kralj z glavó le zmaje.

Kralj z glavó le zmaje, pravi:
„Da ves svet obidem,
prišel bi do mnogih dvorov,
k solnčevim ne pridem!”

Oton Zupančič.

Vile.

Globoko za lesom v senci
Vile prebivajo,
v zlatem tam si studenci
lica umivajo . . .

Kakor bela meglica
vrh neba
krog njih teles fančica
plapolá . . .

O zlati ptički leteči
pesem pojó,
o zlati ptički — sreči,
kako si jo vjame kdo.

Vjeti to ptičko zlato
ni lahko baš,
a plačan ti trud je bogato,
ko jo imaš . . .

Jo ptičko vjeti je možno
na gole roké,
samo da je zraven pobožno,
čišto srce . . .

Hej, ptička vesela taka —
kakšna radósti,
komur ušla je, zaplaka:
Bridkost, bridkost! . . .

Fran Žgur.

Maličkova nezgoda.

Teke je Maliček, mali škrat,
pa se izpodtakne ob žitno lat.
Pal je, vstal je,
vsega se pobral je,
le jeziček mu ostal je

pod nogó.
Ná — kdo,
kdo mu ga prišije,
da ga ne nabije
oče doma?

Nekateri mladi škrtje imajo namreč tako dolg jeziček, da si ga kaj lahko pristopijo,
če so nerodni. Še čudo, da si jih več ne poizderó.

Oton Zupančič.

